

ΣΠΕΥΣΕΣ

Τὸ φῶς στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανὸ
Πετιέται ἀπὸ τῆ θάλασσα. Ὡ ἰδέα,
Ποῦ σπάει τοῦ μαύρου νοῦ τὸ σκλαβωμὸ
Καὶ φεύγει ξάφνου δλόχρουσι κι' ὠραία.

Μιὰ θεία σιωπὴ κρατάει στὸν ἐρχομὸ
Κι' ὁ γλᾶρος μέσ' στὸν ἥλιο λαμπυρίζει.
Κι' ὁ μαῖστρος στοῦ Μυρτιφῶν τὸ γαλανὸ
Τὸ μάρμαρο χρυσόφυλλα σκορπίζει.

Τὰ πάει ὡς τοῦ Χελιοῦ τὶς ἀμμουνδιές,
Στὸν Πάρνωνα, μέσ' στὰ ὕψη του μονάχο·
Πεύκων, φνικιῶν σκορπίζονται εὐωδιές
Ἀπὸ τὴ Σπέτσα ὡς στὸν ὑδραῖικο βράχο.

Τ' ἀσβεστομένα σπίτια τῆς, χαρὰ
Κερνοῦν ἀπ' τὰ γαλάζια παραθύρια,
Μὲ τὰ γεράνια τους τὰ πορφυρὰ
Καὶ τὶς κληματαριές γιὰ τὰ λιοπύρια.

Τὸ βαρκολιμανάκι τῆς φυλᾶν
Βουβὰ τὰ δυὸ κανόνια τοῦ εἰκοσιένα·
Κ' ἐκεῖθε οἱ ψαροποῦλες ξεγλιστρᾶν
Ἀγάλια, μὲ πανιὰ κοκκινισμένα.